

Mai una derrota es podria qualificar com més injusta

text i foto VICENT FERRER

0 BENICARLO FUTBOL SALA: Gus, Vadillo, Lolo, Javi Alonso, Messias; cinc inicial; Víctor, Gonzalo, Hugo i Chino.

1 EL POZO MURCIA: Rafa, Esquerdinha, Kike, Dani Salgado, Miguélin; cinc inicial; Adri, Grello, Alex, Bebe, De Baíl Saúl.

ÀRBITRES: Felipe Madorran i Gereta Ramírez, del col·legi basc. Ensenyaren tarja groga al local Víctor; als visitants Rafa, Kike, Grello i Alex.

GOL: 0-1 min. 38, Dani Salgado.

INCIDÈNCIES: Uns 1.300 espectadors al Poliesportiu Municipal.

La cara injusta de l'esport es va veure en el partit que van disputar el Benicarló Futbol Sala i el Pozo Murcia, atès que l'equip que més va treballar per la victòria, el que més ocasions de gol va tenir al llarg de tot el partit, va veure com en un contraatac l'equip "pimentonero" s'emportava els tres punts i li donava un cop molt dur a l'afició benicarlanda.

L'equip local, després d'uns minuts en els que el Pozo Murcia va semblar anava a guanyar amb comoditat, amb una rematada de Esquerdinha al pal, a poc a poc es va llevar la por de damunt, es va oblidar que davant tenia a un equip plagat d'estrelles i a força de molt treball va passar a ser qui

dominava el partit, oblidant-se de tots els problemes que els envolten i donant una lliçó de professionalitat, fins i tot el porter Gus es va sumar als vuit minuts a l'atac i va obligar a Rafa, el millor jugador murcià, a lluir-se per a evitar el gol. Després va ser Javi Alonso el que, de cap, enviava la pilota fora per poc. El Pozo no sabia com evitar la forta pressió benicarlanda, pel que els seus jugadors van arribar a perdre precisió en les passades, el que va fer que el Benicarló tinguera més el baló. Rafa als 16 es lluïa davant Messias en un mà a mà i dos minuts més tard, doble intervenció del meta visitant amb rematades de Messias i Hugo. Arribava el descans amb la sensació que l'equip local podia guanyar aquest difícil partit.

Després del descans de nou va intentar el Pozo manar en el partit i va tenir Kike la seua oportunitat, però Gus treia el baló a córner, i de nou la pressió local que atabalava a l'equip murcià, que malgrat els continus canvis no aconseguia imposar-se, pel que va ser el Benicarló qui seguia gaudint d'oportunitats de gol, però entre Rafa i la falta de punteria van fer que l'equip no trobara el seu premi. faltant cinc minuts Javi Alonso sols davant Rafa no va poder batre'l al rematar malament. I faltant quatre minuts Grello va eixir com porter-jugador, però els benicarlandos van defensar bé i van anar passant els segons, fins que a dos minuts, en una ràpida contra Dani Salgado va marcar el gol que li donava als murcians tres punts que mai van merèixer.

la veu de Benicarló

Xarxa de clavegueres: som així d'incívics

Xarxa de clavegueres: som així d'incívics

text REDACCIÓ

L'últim problema en la xarxa de clavegueram de Benicarló s'ha resolt amb la retirada d'un contenidor de draps, que estava col·lapsant les tres bombes existents a l'avinguda Marquès de Benicarló.

No és la primera vegada que la zona dona problemes d'aquest tipus per abocaments il·legals a la xarxa de clavegueram, malgrat que va ser canviat el sistema per complet fa uns anys, ni serà, per desgràcia, l'última. En altre sector es va aconseguir desembussar les canonades després d'eliminar la roda de camió que les taponava. El com va arribar fins a allí, és un misteri que probablement quedarà sense resoldre, com va reconèixer Pedro López, regidor de Medi ambient de Benicarló. "les nostres canonades parlen de com som, de la nostra veritable personalitat. És com aquelles pelis antigues, en que la dona de la neteja

mirava dissimuladament cap un costat i l'altre, alçava la punta de l'estoreta... i tirava la merda baix. Avui en dia les tirem a les canonades, i poc ens importa els problemes que puguen causar. Que al veí li surten xumeles per la bandera? Ell sabrà. Que no traga el desaigüe? La culpa, de Sorea... sense pensar que és el nostre comportament altament incívic el que està provocant estos problemes. Però clar, poques regidories s'han preocupat del problema. I és que caldria fer una inversió descomunal i canviar moltes canonades, un treball que, com que no es veu, ningú vol fer. Ara, sembla que les coses poden anar una mica més seriosament.

BENICARLÓ, CAPD'AVANTER EN CONTROL DE LA XARXA

Per a evitar tot aquest tipus de problemes i detectar a més les manques reals de la xarxa, s'ha implantat en el municipi un sistema pioner a Espanya i del que de

moment, només gaudeixen Barcelona i Alacant. Metresa és un programa que "permet l'avaluació de l'estat estructural de la xarxa, determina mètodes de rehabilitació i permet l'anàlisi amb models d'envelliment de la xarxa". L'objectiu no és altre que "marcar tot el sistema de clavegueram, per a determinar on és més efectiu fer les inversions de millora". El sistema duu aparellat la inspecció de les canonades mitjançant el pas de càmeres de vídeo que ajuden a detectar realment on estan els problemes. De moment "estan radiografiant de l'ordre de dos quilòmetres i mig al dia" que llancen dades molt reveladores de l'estat real de la xarxa de clavegueram.

Els problemes, com no podien ser d'altra manera, vénen derivats del ràpid creixement del ciutat i de la connexió il·legal que realitzen en alguns casos habitatges de nova construcció. L'edil de Medi ambient va avançar que "el sistema està molt malament, s'han fet moltes

ANEM SUMANT

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Encara que el meu –nostre- equip va guanyar al cap de l'equip que ocupa el darrer lloc a la classificació per un a tres, no m'he pogut llevar del cap la derrota de la setmana passada davant del Càlig que, per a més Inri, fotesa i escarni, aquest diumenge, jugant a casa, li va regalar els tres punts a l'Alcalà. Segurament estaven cansats de l'esforç que ens va suposar guanyar-nos i humiliar-nos a casa nostra. Si, estimats i pacients lectors d'aquesta acurada i treballada secció, el fet que l'equip de tots els benicarlandos ocupe la segona posició de la taula, no em lleva l'afició ni la pena per la derrota soferta. Perquè ha de quedar ben clar que d'equip de futbol al nostre poble només hi ha un. La resta del que puga haver es pot classificar en tres categories. La categoria "a" estaria formada per aquell o aquells clubs la finalitat del quals no és una altra que formar jugadors per al primer equip del poble, és a dir, el nostre C.D. Benicarló. La categoria "b" estaria formada per els conjunts que surten o bé d'una colla d'amics que decideix federar-se per tal de matar el cuquet els caps de setmana i que no tenen una altra motivació que practicar esport d'una manera una mica més seriosa. Per norma general els equips enquadrats en aquesta "categoria b" solen deixar d'existir en el moment que els seus components ja han satisfet les seues aspiracions -que solen ser poques i modestes- o el patrocinador deixa d'amollar la mosca per diferent motius que no venen al cas. El període de temps d'existència d'aquests sol estar entre una i quatre temporades en el millor dels casos. També hi ha un tercer grup d'equips, que denominarem amb la lletra "x", dels quals es desconeixen els motius o les causes racionals que han motivat la seua existència, així com la seua raó de ser. Es tracta d'ens de difícil definició i que es caracteritzen, bàsicament, per la dificultat per a justificar la seua existència real. Perquè tots podem tenir al cap un equip o un club, i muntar-nos nosaltres mateixos una lliga imaginària, amb equips imaginaris, resultats imaginaris, classificacions imaginaries i ascensos imaginaris. Dins de tot aquest muntatge imaginari només hi ha una cosa que no falla mai i que sempre ens la caga. Perquè encara que dins del nostre món imaginari tot haja estat perfecte i s'hagen complert els objectius amb escreix, sempre hi haurà una decisió arbitral que ens haurà donat pel sac i haurà engegat tota la nostra organització imaginària a la merda, amb la qual cosa es constata la mena de gent que forma aquest anomenat col·lectiu. Clar, això és una evidència de que les diferències entre el món imaginari i el real no en són tantes com ens pensem. Replantem el fil d'aquesta crònica, pel que fa als equips de categoria "x", poques coses més es poden dir. Es veu que la justificació de la lletra assignada té a veure amb les matemàtiques. Segons un important

treball d'investigació al respecte alguns teòrics han determinat que, en termes matemàtics, la ix és una lletra que ens indica un valor a resoldre que en principi desconeixem, o siga, una incògnita, i com que aquest tipus d'equips ningú no sap quina és la seua raó de ser, algú va optar, en el seu moment, en anomenar-los amb un signe que els defineix a la perfecció i amb una brevetat i concisió difícils d'igualar. Ara mateix jo no estic en condicions d'afirmar que al nostre poble hi haja cap dels tres tipus d'equips. No tinc prou informació per a saber si hi ha algun equip, club o colla d'amics que puga tindre l'honor de pertànyer a la categoria "x". En principi em consta que no hi ha cap dins de la categoria "b", encara que si que n'hi ha dins de la categoria "a". Però vull deixar ben clar que desconec l'existència de clubs amb data de caducitat o entitats la finalitat de les quals siga perjudicar a tercers en lloc de reforçar-los. Tampoc no entendria la seua existència.

Així que resumint, el nostre equip ocupa el segon lloc de la classificació seguit a un punt pel Traiguera i a dos pel proper rival. Efectivament, aquest diumenge a les quatre i mitja ens visita l'Alcòra, poble germà, que no ens ho posarà gens fàcil si ens hem de confiar del lloc que ocupa a la classificació.

Allà hi seré i des d'allà els ho contaré.

Handbol de Halloween

text REDACCIÓ

Ja s'ha acabat una nova jornada d'handbol, en la qual jugava el Club Handbol Benicarló i on van jugar totes les categories del club, inclòs l'alevi.

Sènior femení. Com si d'una pel·lícula de terror es tractés, el cap de setmana va ser terrorífic. Terrorífic pels resultats. Terrorífic per la tensió. Terrorífic per Halloween. Les cadufes van entrar en la pista disfressades per a celebrar anticipadament el dia dels difunts. I, per a transmetre una mica de temor a les contrincants. Malauradament, al posar-los la roba de feina ens vam adonar que faltava la portera. No, no era un malefici. No era obra de cap bruixot. Les dos porteres de l'equip no van poder acudir al partit per motius majors. De totes formes, l'equip va sobreposar-se a l'adversitat amb casta i garra.

Durant la primera part, l'equip va plantar cara i va aconseguir frenar les envestides del Vila-real. Fruit d'això, va ser la gran igualtat que va haure durant aquest període (8 – 4 al descans). En la segona part, l'equip va pagar car 10 minuts de falta d'intensitat, la qual cosa va suposar un parcial de 5 – 0 (13 – 4 minut 40). Poc a poc, les cadufes van anar entrant en el partit i van aconseguir retallar la diferència. Al final, el resultat va ser de 18 – 9.

El dissabte va ser una jornada llarga. Pel matí van jugar: cadet i infantil femení i juvenil masculí en el Pavelló poliesportiu de Benicarló.

En el cadet femení no podien ser tres victòries consecutives, per desgràcia, el dissabte va perdre (10 - 23) contra l'Almenara A en un duel que va estar des d'un principi igualat, però en la segona part l'equip visitant va anar distanciant-se en el marcador. De totes formes, les cadufes no es van rendir fins a la xiulada final de l'àrbitre.

L'equip infantil femení, encara consolidant-se com a equip, cada vegada està més prop d'aconseguir la seua primera victòria. I en aquest partit ha estat a punt d'aconseguir-ho. L'equip local va perdre contra l'Almenara per una diferència de 2 gols (10 – 12) en un partit molt igualat que les benicarlandes no van donar per perdut fins el final.

L'equip juvenil masculí, en el seu duel contra el Bm Mislata, va perdre de forma justa contra uns dels galls de la categoria. En la primera part, encara que els locals van acabar perdent de 12 gols, van aguantar la diferència de nivell dels visitants però, en la segona part, les nombroses pèrdues de balons dels locals van acabar decantant el partit a favor dels valencians. El partit va acabar amb el resultat de 14 - 45. Recordem que el Benicarló Juvenil és un equip nou en la categoria i que ha de continuar treballant per a millorar.

Més a més, pel matí van jugar el cadet i l'infantil masculí en Onda

L'equip cadet masculí es va emportar un dels dos punts en joc contra Els Amics d'Onda. Un duel que va ser molt igualat fins al final, el qual es va reflectir en el resultat (25 – 25). Un partit prou seriós, tant en defensa com en atac, per part dels nostres representants.

L'equip infantil masculí encara tenen molt que aprendre. El resultat contra l'Onda (43 – 2) ho diu tot. Haurem d'esperar una mica, a veure la seua progressió durant les properes setmanes en els entrenaments i els partits.

Per la vesprada va jugar l'equip sènior masculí en el Pavelló de la nostra ciutat.

L'equip va perdre 24-28 contra el Benicàssim, el primer classificat de la lliga. El partit, que va ser molt emocionant, va estar molt igualat durant la primera part, en la qual els cadufes van anar per davant fins una diferència de quatre gols (8 – 4 minut 12), però es va complicar durant la segona part, quan el Benicàssim va aconseguir igualar el marcador. Malauradament, en 5 minuts, el partit se'n va anar a norris: quatre errades en atac van propiciar que el Benicàssim guanyés el partit.

El diumenge de matí, els equips alevins i el sènior femení se'n van anar a jugar a Benicàssim. Els menudets del club van jugar contra equips de la ciutat i el sènior femení va jugar contra l'equip de la veïna Vila-real.

Els alevins van jugar partits contra equips de la Plana Alta, demostrant els nostres representants que tenen un bon nivell de joc. Es van jugar sis partits, gaudint el nombrós públic del vistós joc mostrat entre els alevins de les dos localitats.

La solució radicaria en la implantació de telecontadors

ve de la pàgina anterior

connexions il·legals que estan escanyant els tubs i que les deixen sense pas útil", incapaços d'absorbir el gran volum que s'aboca en ells. Les zones on es concentren els problemes de clavegueram són "el casc vell i la partida Solaes". En el primer cas l'escàs diàmetre de les canonades i la seua antiguitat són les que estan provocant el col·lapse de la xarxa, a l'augmentar la població i les edificacions sense que es millore la xarxa. En la partida Solaes, situada al sud del nucli urbà, la urbanització del sector sense ordenament realitzada en els últims 30 anys, ha derivat en un col·lapse important dels embornals. López va explicar a més que s'ha detectat el cas d'habitatges que s'han arribat a connectar "a la xarxa que baixa del centre comercial", provocant també problemes a aquestes instal·lacions.

TREBALL DE FUTUR

Quan finalitze l'estudi que s'està realitzant, el consistori estarà en disposició de començar a estudiar la solució a aquesta situació "que tants problemes ens provoca en el dia a dia dels veïns". I és que a causa d'aquestes accions il·legals, és per desgràcia habitual que els habitatges particulars patisquen de males olors o embossos en la seua xarxa particular. López també va reconèixer que no existeix a Benicarló una ordenança que regule o castigue aquest tipus d'actuacions.

...I FUITES D'AIGUA A LA XARXA

Més fàcil de solucionar gràcies a la implantació del Metresa sembla el problema de les fuites d'aigua de la xarxa, que es sap existeixen "en un 40% dels habitatges, per problemes que de moment desconeixem". La solució radicaria en la implantació de telecontadors "que funcionen amb wifi i transmeten les dades a la central" permetent detectar on es troben les pèrdues. La implantació d'aquest sistema nou, no obstant això, ha de

fer-se a càrrec del consumidor, el que suposaria un augment en el cost del rebut de l'aigua trimestral d'un 18%. "En realitat estem parlant de menys de dos euros en cada rebut de l'aigua trimestral", un cost que no suposa un

gran desembors per al contribuent però que arribaria a repercutir de forma beneficiosa en la reducció de la seua factura, si finalment es detectaren les fuites d'aigua i se solucionaren.

PROJECTES PARALITZATS PER LA CRISI

text NATÀLIA SANZ

Benicarló aparca de moment el projecte de construcció del nou teatre-auditori per culpa de la crisi. No és l'únic que ha quedat paralitzat a causa de la situació econòmica general, que obliga a racionalitzar els recursos i prioritzar inversions. Malgrat comptar amb dotació pressupostària en els comptes de la Generalitat Valenciana d'enguany, el consistori ha d'assumir una sèrie de costosos prolegòmens, a càrrec del seu pressupost municipal. El més urgent era l'estudi geotècnic necessari per a conèixer l'estabilitat i característiques del sòl en el qual s'anava a construir, una zona dotacional de la partida Povet resultant de la parcel·lació d'aquest terreny. Malgrat això, el projecte no s'ha adjudicat per que "creiem adequat enfocar els diners cap a altres partides, molt més necessàries en aquests moments", va assegurar l'edil d'Urbanisme, Pedro López. És, de moment, el final d'un projecte que va començar a gestar-se en el 2003, sent alcalde el popular Jaime Mundo i que comptava per a enguany amb una partida de 399.000 euros. Al juliol del passat any es va signar de nou el conveni entre l'administració local i autonòmica. Gràcies a ell es tornaven a consignar 3,3 milions d'euros, reservats dins d'un pla plurianual que comprèn del 2010 al 2017. L'administració valenciana corre

amb les despeses de construcció de l'edifici i l'Ajuntament ha d'aportar els terrenys on estarà situat, la redacció del projecte i l'equipament interior quan estiga finalitzat.

I tampoc es construiran de moment els habitatges de VPO projectades en el sector 15. "Molts dels interessats al principi per tenir una habitatge d'aquestes característiques, es van tirar arrere per l'actual situació econòmica", va detallar l'edil d'Urbanisme. Així les coses, "no començaran les obres". Com tampoc ho faran les de la futura fundació Compte-Fibla, altre dels projectes quasi eterns de Benicarló. "Mancat finançament, s'està parlant amb el propietari i mantenint reunions, però qui s'ha de posar d'acord és el constructor i el propietari", va assenyalar López. Un altre dels temes urbanístics que duu aparcat des d'abans de l'estiu és el de la futura zona d'aparcament propera al port. El solar és propietat de Bancaixa i és el resultat de l'enderrocament d'uns habitatges antics. Queda ara pendent la signatura del conveni entre l'entitat propietària i el consistori, qui va sol·licitar l'ús del solar mentre no es construïra en ell per culpa de la crisi econòmica. "Bancaixa no té clar qui ha d'aparèixer com propietari en el conveni, pel que han de moure ells fitxa ara", va assenyalar López. Però de moment, Benicarló es queda almenys amb quatre projectes paralitzats a causa de la situació econòmica.

EL PLE APROVA L'INFORME NEGATIU AL PGOU DE PENÍSCOLA

text NATÀLIA SANZ

Benicarló ha informat negativament a quatre dels punts del futur PGOU de Peníscola. Els tècnics municipals han emès el seu informe a petició de la Direcció general d'Avaluació Ambiental i Territorial, ja que el futur planejament urbanístic de la ciutat es troba en fase d'informació ambiental. Pedro López, regidor d'Urbanisme, va detallar que un dels punts fa referència a l'alerta "que fem dels continus urbans i conurbació contra la carretera de la Ratlla el Terme, que separa ambdós municipis". En l'ordenament peniscolà no apareix grafiada la franja de protecció de 500 metres per a cada localitat que marca la ETCV "amb el consegüent perill de trobar-nos amb que haja de ser Benicarló qui assumisca els mil metres en comptes dels cinc-cents que li corresponen".

També s'alerta des de Benicarló que es dona massa importància al Camí de la Volta, situat en terme municipal de Peníscola, en detriment de la Ratlla del Terme, paral·lel a ell i que en aquests moments és el vial principal de comunicació. "Estem provocant la necessitat de fer un pont sobre la Rambla d'Alcalá a escassos metres d'un altre que va al final de la Ratlla. Nosaltres creiem que beneficia més als dos termes municipals la potenciació d'aquest últim vial i no el de la carretera de la Volta", va assegurar López.

Tampoc és del grat de Benicarló, que va aprovar per unanimitat l'informe dels tècnics municipals en l'últim ple, la rotonda que Peníscola projecta en la intersecció entre la Ratlla del Terme i el Camí D'Artola "i que ha d'assumir per complet Benicarló. La nostra opinió és que la rotonda ha de caure en l'eix de la carretera que compartim les dues ciutats" perquè la despesa siga assumida a parts iguals. Finalment, des de

Benicarló no s'entén que la mateixa conselleria que va exigir en el seu moment l'ampliació de la protecció de la superfície forestal en la partida Bovalar al planejament de la ciutat, permeta ara la construcció d'un camp de golf en una partida del terme peniscolà. L'edil benicarlando va recordar que en el cas benicarlando "ha de figurar en un inventari forestal, segons acord del consell de 15 de juny de 2007. En el de Peníscola, es permet la construcció d'un camp de

golf en una superfície de similars característiques que, a més, està afectat pel traçat del futur Transvasament de l'Ebre. El regidor d'Urbanisme benicarlando va voler destacar que "la cooperació entre les dues ciutats va ser totalment cordial i jo personalment em vaig posar en contacte amb el meu homònim peniscolà per a informar-li del contingut del nostre informe, cosa que va agrair". L'acord plenari amb aquests suggeriments, serà remès ara a conselleria perquè el futur planejament de Peníscola pugui seguir el seu curs administratiu.

Un excel·lent Club Natació Benicarló

text i fotos CHB

Un excel·lent Club Natació Benicarló va brillar en el 1r Control Provincial amb 1 mínima nacional i 22 autonòmiques

Els nedadors del Club Natació Benicarló van realitzar una brillant exhibició aquest passat cap de setmana 29 i 30 d'Octubre en la piscina olímpica de la Salera (Castelló) en el 1r Control Provincial Infantil i Majors disputat de la temporada 2011-2012. Un balanç molt positiu per als 22 nedadors i nedadores participants del Club Natació Benicarló que amb la seua gran implicació i treball a nivell d'equip van emportar-se a l'aigua, 1 mínima nacional, en els 400 m estils per part de Joan Ferran Barrachina, i 22 mínimes autonòmiques en conjunt, potser la millor sorpresa en la primera competició va ser aquesta rebaixa generalitzada de cronos, cosa poc usual a principis de la temporada, després del descans estiuenc.

Equip masculí.- 10 nedadors, 7 mínimes autonòmiques i 1 nacional.

Bones sensacions en l'equip masculí amb Joan Ferran Barrachina al capdavant i la mínima nacional en els 400 m estils amb un crono de 4:45.46, 1r lloc en els 200 m papallona 2:18.17, 3r en 200 m estils i 3r en els 1500 m lliures; Jordi Curto 2n en 200 m papallona i 3r en 100 m papallona; Marc Àvila 2n en 50 m lliures i 3r 100 m lliures; Albert Astor 2n en 100 m lliures i 3r en 200 m lliures i David Valdearcos 3r en els 200m papallona. L'equip va estar compost per: Javier Marzá, Albert Añó, Adrián Adell Ferran Marzá, Marc Àvila, Albert Astor, Jordi Curto, Juan Diego Ruiz, David Valdearcos i Joan Ferran Barrachina.

Equip femení.- 12 nedadores i 15 mínimes autonòmiques.

Van acudir amb tot el potencial amb Meritxell Sospedra i Lucía Piñana al capdavant d'un jove equip que va rendir moltíssim. Així Meritxell Sospedra va rebaixar cronos amb mínimes autonòmiques en les 4 proves nadades i un 3r lloc en els 200 m papallona; Carla

Fresquet 2a en els 100 m esquena; Cristina García 2a en 200 m braça; Lucía Piñana 3a en 100 m lliures i Ana García 3a en 100 m braça. L'equip va estar compost per: Vanessa Bel, Ana García, Anna Añó, Nicole Mateu, Cristina García, Carla Fresquet, Lucía Piñana, Marta Valdearcos, Gisele Mateu, Sara Marqués, Claudia Barrachina i Merixell Sospedra.

Per altra banda el pròxim 12 i 13 de Novembre es disputarà en la piscina municipal de Benicarló el 2n Control Provincial Infantil i Majors al que tots els simpatitzants de l'esport de la natació queden convidats.

“Els divendres del Setrill”

text VICENT FERRER

Dins del cicle de conferències “Els divendres del Setrill”, que s’ofereixen per a commemorar el seu vintè aniversari, en les quals sempre es convida a un destacat benicarlando, divendres a la nit va intervenir Juan José Ferrer Maestro, Catedràtic d’Història de la Universitat Jaume I. El tema de la seua conferència, a la qual va seguir un interessant col·loqui, va ser “L’apassionant història de la creació de la UNIVERSITAT JAUME I, el seu desenvolupament i els nous temps de l’Espai Europeu d’Educació superior”. Abans d’oferir la conferència ens indicava, “explicaré com es va crear la Universitat Jaume I, una història que vaig viure des de dins, una història molt apassionant, i també mostrés com és la universitat en l’actualitat, com ha anat creixent i evolucionant, molt més allà del que pensàvem els que vam estar al voltant de la seua creació el que permet conèixer les coses des de dins, fora de les decisions polítiques, per a crear-la. Una història que mereix ser contada”. Sobre l’acceptació que ha tingut en la província Ferrer Maestro va afegir, “sí, no hi ha cap dubte referent a això, a més d’estar reconeguda, que socialment està molt implantada en tota la província, la pròpia capital, Castelló, ha canviat i hi ha un abans i un després de la Jaume I, ara és una ciutat universitària, i que la UJI està consolidada i estem parlant a nivell provincial i no perdem de vista que la nostra universitat té grups d’investigació internacionals que estan reconeguts en tot el món. Això és evident i es nota quan vas per aci”. És una universitat en expansió, li preguntem, “efectivament, ha crescut molt, estem parlant de més de tretze mil estudiants, més de mil docents

entre catedràtics, professors titulats o associats, personal d’investigació, becaris, etc. A això cal sumar les quatre-centes persones, entre personal administratiu i serveis, i tot això sobre una superfície de 120 hectàrees. És impressionant”. Tot això després d’un començament sempre difícil, “recordo al conseller Ciscar que ens deia, no patiu, ara no podem crear-la, ho farem en l’any dos mil, això m’ho deia en 1991, perquè tingueu en compte que l’horitzó que estem plantejant és arribar en quinze anys a cinc o sis mil estudiants, i en l’actualitat són quasi catorze mil. Amb això et vull dir que la UJI ha passat totes les expectatives”. O siga, que com futuròlogo el senyor Ciscar un zero, “en aquest cas, afortunadament sí. Jo crec que això és palpable en la sociologia de la província, a la gent si li dónes oportunitats per a poder estudiar, estudia. A més estic convençut que la universitat ha aconseguit augmentar el nivell i la preparació de tots els ciutadans de Castelló i els joves que en ella s’han preparat formen part de qualsevol empresa o institució, cosa que en la nostra generació era pràcticament impossible, els universitaris es podia contar amb els dits de la mà”. Respecte al departament d’història que ell dirigeix; “ara dirigisc el departament d’història i art, un departament amb 32 professors i tinc la càtedra d’història antiga en aqueix departament, i estem coordinant una titulació que es diu Història i Patrimoni que té com fi aconseguir la conservació de tot el patrimoni cultural, i estem molt contents de com està funcionant”. Després d’això, i saludant a cadascun dels assistents, José Antonio Sánchez efectuava la presentació de Juan José, amb un menú curriculum, encara que com va indicar el president de la Penya Setrill, tampoc feia molta falta.

PROMOCIÓ PER A LA CARXOFA

text NATÀLIA SANZ

La Diputació de Castelló i el Consell Regulador Denominació d’Origen Protegida (D.O.P.) ‘Carxofa de Benicarló’ han signat un conveni pel qual la institució provincial aportarà 10.000 euros a una sèrie d’activitats de màrqueting i comunicació dirigides a majoristes i a consumidors finals. Entre les accions de promoció i consum estan la seua participació en la Fira de Sant Antoni Abat, en la Torrà Popular i en la Demostració Gastronòmica de Carxofa de Benicarló. A més, s’impulsarà una campanya de publicitat, propaganda i publicació de la mateixa que comptarà amb la reedició de material divulgatiu promocional de la D.O.P. El 18 de setembre de 1998, la Conselleria d’Agricultura, Pesca i Alimentació de la Generalitat Valenciana va ratificar la Denominació d’Origen ‘Carxofa de Benicarló’, una ratificació fruit de l’esforç comú per a promocionar «un dels millors

productes de les nostres terres», segons fonts de la Diputació. El 12 de novembre de 2003 es reconeix la Denominació d’Origen Protegida ‘Carxofa de Benicarló’ en la Unió Europea, una denominació que té la seua zona de producció en el Baix Maestrat, mentre que l’àrea de cultiu es reparteix pels termes de Benicarló, Càlig, Peníscola i Vinaròs.

PRESUPOST DE LA GENERALITAT VALENCIANA

El president de la Diputació, Javier Moliner, ha valorat els pressupostos que ha anunciat la Generalitat per a la província en 2012 “. Aquests pressupostos han sabut entendre el moment crític en el qual ens trobem”, ha explicat Moliner. Els comptes que presentarà el Consell l’any que ve “són la conseqüència de l’acció d’un Govern que agonitza, com és el socialista, i que ha dut a l’agonia a tot el país”, ha criticat Moliner. Els comptes per a Castelló s’han vist reduïdes, com les de tota la Comunitat Valenciana, encara que principalment per la culminació de les obres de l’aeroport de Castelló. En aquesta línia de control de la despesa, el president de la Diputació valora que “la Generalitat ha centrat la major part del seu esforç a mantenir els principals serveis d’atenció als ciutadans i garantir els serveis socials”. No obstant això, Moliner ha assegurat que “aquest pressupost restrictiu garanteix l’engegada de l’aeroport de Castelló l’any que ve. Vull que els castellonencs tinguen clar que vaig a ser tremendament exigent perquè la Generalitat pose totes les eines que puguen ajudar a aquesta província a eixir del pou en el qual està sumida tota Espanya, i l’aeroport és la més important, a curt termini, per a generar ocupació i dinamitzar l’economia”.

Una setmana carregada de lletres a l’Ateneu Cultural de Benicarló

text AB

El dissabte, va ser dia de presentacions de la mà de l’Olga Besolí, autora de l’obra “Pols de roses”, guanyadora del Premi Micalet de Teatre 2.009 i que va ser presentada en primícia a Benicarló. El llibre narra la història de Marc i Aleix, i la seua actitud en ser diagnosticat, el segon, d’una malaltia terminal i degenerativa. A partir d’ací els protagonistes hauran d’aprendre a enfrontar-se a l’amor, la por, l’acceptació, la comprensió i el respecte.

Abans, la tarda havia començat amb la presentació de la col·lecció de llibres infantils “Les contalles de Muniatto”, dirigida als xiquets de 3 a 6 anys, de les Germanes Besolí. Óscar París, en representació d’Onada edicions, es va encarregar d’explicar-nos el perquè d’aquests contes, el seus valors i ens va ajudar a entrar en el món de Muniatto, al que ens vam accedir per complet quan l’Olga ens va fer una lectura dramatitzada del volum “Muniatto busca bolets” que va fer les delícies dels més menuts en un autèntic dia de tardor,

en el que van aprendre, embadalits, que no sempre els bolets més colorits són els més aconsellables.

Després de fer un petit descans, la jornada va prosseguir amb un taula redona, on vam tindre l’oportunitat de parlar, tu a tu, amb l’autora que és va mullar en totes les respostes i ens va donar la seua visió de la situació de la creació en català a les Terres de l’Ebre i el País Valencià. El que de ser dona i artista avui en dia, l’homosexualitat o la mort. Per a tot això i per a més, va donar la tarda de dissabte a l’Ateneu.

La setmana més literària de l’Ateneu, però, havia començat abans. I és que dimarts es van encetar les nits literàries, amb genere negre. I vam viatjar pels

clàssics del gènere, de casa nostra, Manuel de Pedrolo, Rafael Tasis, Ferran Torrent, Jordi Pijuan, Marc Pastor o el recentment desaparegut Salvador Iborra, entre d’altres, a més d’alguns dels clàssics forans. Setmana ben completa i carregada de literatura, de la bona i per a tots els públics a l’Ateneu Cultural de Benicarló, que a poc a poc va agafant embranzida.

BREUS

text NATÀLIA SANZ

ENCARA NO TENIM PRESSUPOST

Sense notícies dels pressupostos de Benicarló per al 2012. Marcelino Domingo, alcalde del municipi, va recordar que "encara desconeixem la part de les subvencions que ens correspondrà per part de la Generalitat Valenciana i l'estat", el que impedeix tancar els comptes. En qualsevol cas va assegurar que aquesta setmana se'ls lliuraria un esborrany a l'oposició per a anar avançant en el procés, ja que la intenció del consistori és aprovar-los al llarg d'aquest mes. En el mateix ple es realitzarà, si avancen les negociacions, l'aprovació del conveni col·lectiu dels treballadors municipals, que va ser denunciat pel propi consistori ja que caducava enguany. El regidor delegat de l'àrea de Personal, José María Serrano, està mantenint converses amb els delegats sindicals per a tancar l'acord com més prompte.

JORNADES GASTRONÒMIQUES COMARCALS

Avança el disseny de les jornades gastronòmiques que agruparan a les tres localitats més grans del Baix Maestrat. Els regidors de turisme de Vinaròs, Benicarló i Peníscola, ja han mantingut els primers contactes per a definir els detalls d'aquesta iniciativa. Rafael Suescun, regidor de Turisme de Peníscola, va detallar que "hem estat treballant els regidors en el disseny, que cal passar-los als empresaris perquè donen el seu vist-i-plau". Es desconeix encara la data de celebració, però de moment, ja se sap que les jornades gastronòmiques comarcals, seran una realitat en breu. Aquesta iniciativa cerca la fusió dels tres municipis en matèria de captació de turisme

a través dels fogons. Aprofitant la bona predisposició dels empresaris del sector, i l'experiència que els donen les nombroses demostracions que es fan en les tres poblacions, es pretén ara impulsar la promoció a través dels productes locals. "Ja podem anunciar que estaran basades en productes locals, que tenim molts i molt bons", va desvetllar Suescun. El suport del diputat provincial de turisme, Andrés Martínez, serà fonamental en aquest procés, ja que serà necessària l'aportació econòmica de la Diputació de Castelló per a fer realitat el projecte.

CARRETERA BENICARLÓ- CÀLIG

El projecte de la carretera entre Benicarló i Càlig haurà de reformar-se per a adaptar-el als problemes que han trobat els tècnics sobre el terreny. A més, s'incorporarà un carril bici a petició del consistori benicarló. A aquests acords és va arribar gràcies a la reunió mantinguda entre representants del consistori benicarló i Vicente Dómine, director general d'Obres Públiques, la passada setmana. Pedro López, regidor d'Urbanisme, va explicar que "han aparegut menuts detalls com una piscina o expropiacions que són necessàries realitzar" a més dels ja contemplades en el projecte inicial, com els accessos als habitatges que afecten fonamentalment al tercer tram de la via. La pròxima setmana els propietaris afectats seran informats personalment durant l'acte d'aixecament d'actes previ a l'ocupació que és portarà a terme en l'ajuntament de la ciutat. López també va detallar que en la reunió van ser informats que conselleria actuaria en el tram urbà de la carretera, que permetrà el reasfaltat de la superfície "perquè no quede tan lleig pel que fa al nou tram que és construirà".

Parlar i governar

text CARLES LLUCH

<http://elsexilis.blogspot.com>

L'altre dia vaig veure El discurs del rei, una de les pel·lícules que ha rebut més reconeixements enguany. Narra, com la majoria de vegades, els problemes que va tenir el rei anglès Jordi VI (pare d'Isabel II, la reina actual) per a parlar en públic, ja que era tartamut. I això en uns moments tan decisius com les vespres de la segona guerra mundial.

Una de les coses que més em van agradar del film, a banda de les magnífiques interpretacions dels protagonistes (Colin Firth i Geoffrey Rush), era la manera com reflectia la importància de la paraula en el govern dels pobles. El personatge del monarca, en més d'una ocasió, exclama: "Com he de ser rei, si no sé ni parlar?". Al llarg de la narració es percep la importància que els mitjans de masses, i en concret la ràdio, ja anaven prenent en la dècada de 1930. Era essencial que un cap d'estat pogués parlar al seu poble amb dignitat.

Dissortadament, en la pràctica política actual, l'oratoría sembla ser un valor a la baixa. Només cal escoltar els polítics. Discursos buits, mancats de propostes, sense nervi, sense fibra, descafeïnats.

Els grecs i llatins ja sabien que l'oratoría era un pilar essencial per al govern de la polis. Al llarg de la història, la majoria dels grans líders han estat grans oradors: saber parlar en públic, saber argumentar i contraargumentar amb convenciment, tenir la capacitat d'arribar als oients o governats, ha estat essencial per a assumir responsabilitats

Exilis

col·lectives. Parlar bé ha estat sempre una condició ineludible per a ser un bon governant. Potser perquè un bon parlar reflecteix un cap ben amoblat. Parlar bé vol dir tenir idees i capacitat per a transmetre-les, i per tant creença en les pròpies posicions, coherència.

Dissortadament, en la pràctica política actual, l'oratoría sembla ser un valor a la baixa. Només cal escoltar els polítics. Discursos buits, mancats de propostes, sense nervi, sense fibra, descafeïnats. Discursos escrits per a guanyar eleccions, dissenyats per assessors. Despolititzats. Heu sentit

Zapatero o Rajoy, que sembla que serà llur successor? No es pot dir que cap dels dos siga un prodigi de fluïdesa verbal, de brillantor oratòria. A més, no entenen la paraula com l'art de comunicar, sinó com una manera d'atraure electors, una mera tècnica publicitària. És a dir, una enganyifa.

Si ens referim al nivell local, la situació és encara més desoladora. Cal parlar de l'oratoría del senyor alcalde? I els regidors, saben fer discursos amb contingut? Sembla mentida que la gent que ens representa donen una imatge expressiva tan pobre, no sàpiguen elaborar en públic un mínim discurs coherent amb correcció.

Cada cop es dóna menys importància a la paraula, efectivament. Segurament aquesta és només una de les manifestacions de la devaluació política actual. Uns polítics que no saben parlar, no haurien de merèixer la confiança dels ciutadans.

L'IES JOAN COROMINES IMPULSA OPEN.FP NET

El projecte d'innovació educativa OpenFP.net, impulsat ací pel Departament d'Informàtica de l'IES Joan Coromines, rebrà una ajuda de Ministeri d'Educació i dels Fons Socials Europeus amb l'objectiu de crear una xarxa de telecomunicacions que connectarà sis centres d'educació secundària de les Terres de l'Ebre i el nord de Castelló.

Aquesta interconnexió es realitzarà mitjançant la xarxa pública lliure, oberta i neutral guifi.net i a més es pretén dotar als centres dels serveis TIC necessaris per explotar la xarxa i permetre la connexió dels mateixos amb institucions i empreses col·laboradores del seu entorn.

Senyora Garcia:

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista...

text EL LECTOR

M'agrada el titular de la portada: "Benicarló més solidari". He llegit el tema de la setmana amb deteniment. L'ajuntament sembla compromés a dur endavant una sèrie d'iniciatives "pal-liatives" (la cosa no té remei) perquè aquells veïns nostres que ho estan passant molt i molt malament no caïguen en una misèria inassumible per aquesta nostra societat civilitzada. Em semblen perfectes accions d'aquesta mena i vostés, com sempre, sense voler reconèixer-ho. Per això que jo, humil lector, em llenço i li dono un remolc de carxofes tendres a la regidora de Benestar Social perquè se les menje de gust qui ho necessite. Ara bé, sempre hi ha algun però a la vida, veritat? Parlo de la banalització que es fa de la paraula solidaritat. Tal i com estan les coses, la "solidaritat" de la bona esdevindrà imprescindible però de moment, podem anar tirant amb la nostra "caridad bien entendida". Per algun lloc s'ha de començar i, per ara, més val això que no res.

Celebro el retorn a aquestes pàgines de Pere Bausà. No ha tornat el biòleg preocupat pel nostre futur sinó que ha tornat el ciutadà preocupat pel nostre futur. Sempre és un goig saber què pensa aquest home. Es queixa que la cosa està fotuda, però –optimista– creu que amb paciència no tindrem més remei que sortir-nos-en. No hi estic d'acord del tot. No ho arreglarem nosaltres. Ens queda saber viure tot valorant les coses que realment interessin: és bonic i barat dormir i poder dormir, menjar-se un rosegó de pa i assaborir-lo o ser conscient que si no et fa mal, per exemple, un queixal tens motius per no sentir-

te desgraciat. El ciri és curt i la processó llarga. Ens passarà al revés que a aquells, convencerem però no vencerem. Mentre escric això sento per la ràdio comentaris apocalíptics sobre la decisió del govern grec d'engegar-ho tot a rodar. Tan flux és, tan fals, el nostre sistema econòmic que la possible fallida d'un país que no és més que una nimietat en l'economia mundial fa trontollar l'univers sencer? Si s'enfonsa Grècia s'enfonsa tot. I tot, què es tot? Hi reflexionaré.

Va, riem-nos-en una mica, va. He llegit els tafaners monogràfic visita de la Mare de Déu pelegrina dels Desamparats (sic) i jo, que no he sortit de casa per veure res, ja comprenc que va ser un veritable fracàs adobat amb escenes berlanguianes. En canvi, i que no se m'enfade ningú, he fullejat els altres dos mitjans de comunicació escrits locals i la seua visió no s'assembla gens a la

de La Veu. Aquells parlen de complet èxit, d'emocions incontingudes i incontenibles, d'eufòria mariana i vostés, vostés, se'n foten. Només una cosa. He mentit i sí que vaig tindre ocasió de presenciar el rosari del dissabte a la nit; Nostre Senyor, quines coses. Un jove duia un bastó amb dos altaveus amarrats a l'extrem superior amb el mateix posat que si duguera (i ho dic com ho sento) una creu o un estendard; pels altaveus se sentia la veu de fortíssim constipat d'un Hilario Villarroya que desafinava en els cànctics de mala manera. Ai, si en vorem de coses!

Estic, ja veu, reflexionant. I sense ganes d'escriure, és clar. M'ha dit no sé qui que m'he de fer un corralet (en castellà m'ho ha dit). No tinc lloc ni animals, ni sé com criar-los i, sobretot, no tinc fetges per matar-los i després menjar-me'ls. Em perdonarà, senyora Garcia.

REBUTJADA L'UBICACIÓ DE L'ESTACIÓ D'AUTOBUSOS

text NATÀLIA SANZ

L'ajuntament de Benicarló ha rebutjat l'emplaçament proposat per conselleria d'Infraestructures per a la construcció de la futura Estació d'Autobusos. La intenció de l'administració autonòmica era construir-la aprofitant la futura plaça d'Extremadura, resultant de la construcció d'un aparcament subterrani en l'avinguda de Méndez Núñez. Així, l'alcalde i el regidor d'Urbanisme, que es van desplaçar a València per tractar el tema, els vam fer veure que no era una bona opció, ja que en primer lloc, és una zona verda i caldria requalificar-la amb tots els problemes que derivaria això. A més, els accessos que es plantejaven tampoc eren del grat del consistori benicarlondo, que va considerar que se sobrearregaria el trànsit rodant en una zona que ja de per si mateix suporta el pas constant de vehicles durant tot el dia. Per si totes aquestes raons no foren suficients, la plaça és la futura eixida del col·legi que té al costat, un tema ja consensuat en la passada legislatura entre el consistori i les monges propietàries de les instal·lacions escolars.

Així les coses, des del consistori s'els ha plantejat una nova alternativa, que ara estan treballant els serveis tècnics. El problema amb el qual es troba el consistori és que no disposa de molt sòl dotacional, i menys amb les característiques que necessita una estació d'autobusos, ja que està afectat per carrers menuts al voltant. Així doncs, la solució serà expropiar a particulars en una ubicació que no es va voler desvetllar fins que no estiga clar i siguin coneixedors primer els veïns afectats. El treball dels tècnics municipals és ara dissenyar l'espai on se situarà la futura

estació, que tindrà capacitat per a tres autobusos: la línia interurbana entre Vinaròs-Benicarló-Peníscola, la qual uneix Benicarló amb Castelló i València, i la que es dirigeix fins a Barcelona.

Amb la construcció de la nova estació d'autobusos, es pretén traure part del trànsit pesant del centre del municipi, encara que des del consistori es va advertir que algunes línies seguiran tenint parada dins del nucli urbà. I una vegada buida de dubtes la futura Plaça d'Extremadura, el consistori pot reprendre de nou el procés d'urbanització d'aquest espai urbà, que va paralitzar al conèixer les intencions de l'administració autonòmica. Queda per resoldre també altre dels problemes d'aquell espai, afectat per la UA19, i que és l'obertura al públic de l'aparcament subterrani que es va construir aprofitant els fons del Pla Confiança. El urbanitzador ha de solucionar un problema que té amb Iberdrola, que està afectant també als propietaris de Pere Boqués. Aquests últims, encara no tenen la llicència de primera ocupació dels seus habitatges.

Cata de vins de l'eix Mediterrani

text REDACCIÓ

El segon acte de l'Associació Cultural Lo Rest es va realitzar aquest dissabte 29 d'octubre i va consistir en una cata de vins de l'eix Mediterrani. Els trenta-dos assistents al Bar Tip Tap van poder gaudir d'una selecció de 8 vins feta per l'enòleg Juan Manuel Gonzalvo, fent un recorregut des de Múrcia fins el Priorat i el Penedès.

Sembla que els vins que més van agradar van ser el Uvjo 2007 de Bullas, Closa Batllat del Priorat. Però les sorpreses de la nit va ser el tast de dos vins molts propers a la nostra zona, un de Vallibona, lo Frare Panxut, i l'altre de Benicarló, El parany, de raïm Morenillo, petits productes que van sortir a les nostres terres que poc a poc anem descobrint i que cal degustar.

ENTREVISTA AMB JOAN GARÍ

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

Joan Garí és una persona que abasta molt camps en el món de la literatura, exerceix de professor, és columnista dels diaris "Ara" i "Público", escriu de llibres al setmanari "El Temps", ha publicat novel·les i llibres de poesia, però on excel·leix, des del meu punt de vista, és com autor de dietaris i assajos. Recentment ha publicat "Història d'Amèrica" (A Contra Vent editors), els records d'un viatge a Amèrica fet va vint – i – cinc anys, on es barregen diversos gèneres, sobre aquest llibre hem mantingut la següent conversa.

¿Per què has tardat vint anys a escriure el llibre?

Perquè la memòria, que és com un riu, necessita un temps prudencial per a establir algunes referències sòlides. Els qui entenem el viatge com un procés de transformació interior necessitem el concurs del temps per a repensar l'experiència i extraure'n algunes veritats bàsiques. El turista va a un lloc, fa la foto, i corre a ensenyar-la als amics. El qui viatja i estableix amb el món un joc d'(auto)coneixement ha de reflexionar sobre el que ha après i de vegades ha de passar molt de temps fins que aquest aprenentatge no és fa evident. El viatge és, fonamentalment, una experiència mental. I la literatura és el precipitat més valuós d'aquest experiment. En el riu de la memòria, on tot passa, només es pot aspirar a una avaluació d'allò viscut després de molts dies de navegació. Tomar la vista enrere massa prompte pot fer malbé la perspectiva.

Sense l'educació que vas rebre a l'escola, ¿creus que Amèrica t'haguera fascinat com et fascina?

Amèrica ja existia, abans que jo hi anara. Amèrica existia en els films, en la literatura, en la música. Era un pur constructe mental i trepitjar-la només suposava confirmar tot el que ja en sabia. Amèrica –Nova York, més concretament– vivia en les pel·lícules de Martin Scorsese i d'Elia Kazan, en els llibres de Hawthorne o de Thoreau, en les cançons de Leonard Cohen o de Bob Dylan. I en va estar a l'altura.

¿Com va transformar la teua vida el viatge a Amèrica?

Quan u va a un país com els Estats Units tan jove o és un imbecíl total (cosa que no cal descartar) o en torna transformat. És com anar al centre del món, allà on es couen tots els dilemes.

Això et canvia la perspectiva de les coses, et fa pensar, per exemple, en què les batalletes locals del teu propi país són insignificants. També fou una oportunitat per a conèixer gent magnífica, que no oblidaré mai, i que s'escapaven del tòpic de l'americà prepotent, milhòmens o analfabet. Viatjar, si té algun sentit, ha de ser conspirar contra els tòpics.

¿Conèixer Amèrica et va servir per a conèixer millor el teu país?

Sense cap dubte. Hi conte el cas del Tirant lo Blanc, un llibre que fou més llegit als anys 80 a Nova York que a València. És possible que a molts escolars valencians, a qui obliguem a llegir el volum, els sembla una història antiquada de tipus ridícul amb espases embolicats amb els seus anhels eròtics. Però a Nova York, gràcies a la traducció de David Rosenthal, es convertí en un *best-seller* que la gent llegia al metro o als autobusos. Tota una lliçó per a la sempre precària autoestima dels valencians.

En el llibre escrius coses com: "un escriptor és algú que se sent a disgust amb el segle" o "els qui no sabem fugir estem condemnats a la literatura". ¿creus que els individus "normals" o "feliços" no necessiten la literatura?

Home, hauríem de definir abans què podem entendre per "individus normals o feliços". Adduiré, en tot cas, la frase immortal de Tolstoi: "Totes les famílies felices s'assemblen; en canvi, les dissortades ho són cadascuna a la seua manera". La felicitat –la normalitat– és un pur miratge, molt pròxima a la idiòcia. No es fa bona literatura des de la felicitat o sobre la felicitat. En canvi, la infelicitat (la sensació que els teus somnis encara no s'han acomplert, que el món et resulta, substancialment, un lloc estrany) és un esperó formidable per a la voluntat expressiva.

A "Història d'Amèrica" trobem una barreja de diversos gèneres literaris, ¿penses que aquest és el camí que seguirà la literatura en el futur?

La literatura del segle XXI està seguint molt clarament el patró marcat a principis del segle XX per escriptors extraordinaris com Joyce o Proust. I el clàssic de referència hi és sempre Montaigne. Això ho he explicat fa poc en un article al diari *Ara*, titulat "La paradoxa de la literatura catalana" (http://www.ara.cat/opinio/firmes/joan_gari/). M'hi referia al fet que la nostra literatura, que fins als anys 80 excel·lia en molts gèneres, ara s'havia convertit en un reducte d'autors mediàtics de

ve de la pàgina anterior

una mica de seny, o algun tècnic amb dos dits de front, que els explique que, quan es fa de nou un carrer és el moment d'aprofitar per a posar tota mena de conductes, però tots, sense deixar-nos-en ni un, per no haver de fer malbé una obra pública, una vegada i una altra? Doncs sembla que no! Que ací de soques per amunt, i a pagar-ho sempre els mateixos.

Trens xu-xu

Açò de les rodalies ací al nord sembla que siga la fotesa nacional. Manava el PP i no volien ni sentir-ne parlar d'ampliar la freqüència de trens *borregueros* per a estudiants i treballadors. Mana el PSOE i tres quarts del mateix, no és rendible econòmicament, segons diuen, com els d'abans ni menys ni menys, i tampoc mouen ni un dit per solucionar el greuge que tenim ací envers el de La Plana i els valencianets del Cap i casal. Però no cal patir, tenim aeroports sense avions, ciutats de les ciències sense científics, més papistes que el Papa, fórmules 1 desmuntables, AVE que només arriben fins a València... i així amb un rosari d'inútils obres faraòniques que no han servit, ni serveixen, ni serviran, de res i ací no són per augmentar la freqüència de trens... perquè no és rendible. Ara el PP, com no ha manat mai ni a l'Estat ni a la Generalitat, diu, va sortir a La veu de la passada setmana, que si guanya les eleccions posarà més trens de rodalies. O era que ho estudiarien? Si en època de vaques grasses no ens van tenir en compte, ara que no hi ha ni un xavo ho faran tot. Apa, vinga, que és pensen que ens xuclen el dit? Abans tindrem avions a Vilanova pagats de la nostra butxaca que ací aterrarà un tren

més. La bufa els caurà a aquesta colla de mentiders!

Moda paraça

Sembla que el sistema inaugurat a la rotonta pròxima a l'IES Ramon Cid, de la que ja vam parlar amb motiu del ròtol "Embel·leciment de redona", ha tingut èxit i ara s'ha posat de moda. Així a l'obra de rehabilitació que fan a la placeta del Morrongo, la que omplin de tauletes a l'estiu, han fet el mateix. Ací es tracta d'augmentar la seguretat del pedestal de l'àncora, es veu, perquè si no hi ha perill que caiga un o altre xiquet dels que s'hi enfilen. Mira, ja que estem, seria el moment de posar-hi també un retolet per explicar l'antiguitat i l'origen de la peça i la va donar al municipi.

L'altre pamflet

Ja n'havíem parlat però cal tornar a la càrrega per com és de vergonyosa la manera de tirar els nostres diners. Vuit vegades surt l'alcalde en fotos, vuit. I després un sense fi de notícies en "positiu" com *Benicarló adjudica el Parque de bomberos, ... celebra el 9 d'octubre, positiva promoció del pescado y pulpo...*, *reconocimiento a los mejores comercios, Creada la comisión de la seguridad agrària local, Centro de día abre sus puertas...* i no volem continuar perquè no acabariem. Simplement el món de color de rosa. I parlant de rosa, fins i tot ací, al pamflet ha arribat l'afortunada protagonista

de la primera nota amb una plana de *sociedad* amb un seguit de fotos que no comentarem per respecte als que hi surten, però que sembla que siga l'*Hola* provincial, que no benicarló. Senyors meus, que diariets així no en tenim ja al poble? Per què cal duplicar? No hem dit que anàvem a estalviar? I de les coses reals, aquelles que no s'han fet, que no es fan, del que passa a la política municipal, del que diu l'oposició, del que passa als plens, de com està la nostra economia real, d'això no en surt res? Carregar-se el BIM per açò!

Futsalat

Està difícil no ferir susceptibilitats amb açò del futbol sala benicarló, que està a un pas de fer fallida. Fa unes setmanes ja parlàvem de la qüestió i, pel que sembla, la cosa ha anat a pitjor. El seguit de comentaris que tronem al Facebook poden donar una idea de com està el pati entre defensors i detractors. Nosaltres no hi hem de ficar cul·lerada a favor de ningú, si de cas dels qui perceben un sou pel que fan, que ens agrade més o menys, tenen un contracte del qual algú se n'ha de responsabilitzar. Ara, si no hi ha diners públics, les coses són com són perquè tampoc hi ha per a moltes altres coses culturals i així ens va. Com deia un tafaner, a vore si haurem de crear una comissió d'experts esportius com s'ha fet amb els afers fallers que pose llum i clarícia en aquest desgavell futbolsalero. El més agradable de tot el rebombori al facebook és la intervenció de Marcelino Domingo, un aficionat que que opina amb passió com un més, això està bé, tot i que no hauria d'abusar d'informació privilegiada en aquest fòrum. Ell ocupa el càrrec que ocupa i ha d'evitar fer de jutge i part.

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

Per sucar-hi

Ací quan no s'ous són colomins... Si fa dos mesos la intranet tafaneria bullia de reflexions sobre el futur del mitjà i de la humanitat, ara estem fa un mes pegant-li voltes a l'anatomia d'una prestigiosa reportera provincial, concretament del cap provincial. Una cosa igual d'escatològica ben mirat. Uns, que si és natural, els altres que si tot de goma... Uns, que si ho paga la Seguretat Social, els altres, que si no. Els que coneixen de prop la protagonista no s'acaben la transformació que ha experimentat i no es creuen que tot és fruit d'hores i hores d'entrenament a les pistes de l'aeroport fantasma, que també les deu cedir la Diputació per als aficionats a l'atletisme. Hòmens, però més encara les dones, de poca fe que no confien ni en el poder de la voluntat humana ni en el proverbi que diu: Si el teu ull en veu només la meitat, multiplica el que mires per dos.

Errors de comunicació

En aquests temps de polítics de plàstic fets en motlle, que se'ls veu la revora i reboten sempre que els xiquets el tiren en terra, és un fet agradable trobar un home autèntic, que

text LA COLLA DE TAFANERS

reflexiona les respostes i que hi posa sempre al darrere la convicció més profunda. Això ho podreu comprovar, ja en precampanya, quan siga preguntat el número 1 del PP per Castelló, l'exconseller Manuel Cervera. Ens juguem una mà que la resposta a la pregunta *¿Qué significa ser el cabeza de lista del Partido Popular por Castellón en unas elecciones generales?* No serà en absolut una cosa banal i previsible com ara: *Yo diría que significa a partes iguales orgullo y responsabilidad.* Ni quan li demanen, per exemple, *¿En este contexto de estrechez económica será capaz el PP de traer a Castellón las infraestructuras que la provincia necesita?*, no eixirà amb un vulgar *Llevamos ya varios años de estrechez económica y los gobiernos del PP de la Generalitat Valenciana, la Diputación y el Ayuntamiento de Castellón han seguido creando infraestructuras para la provincia.* Segur que la cosa no anirà així... Sobretot després que el seu gabinet de

premsa errara la tecla i enviara un correu electrònic amb la xulla de les respostes preparades als tots els periodistes de Castelló.

El poble del costat

Ja deveu haver vist el programeta que Canal 9 ens proposa per anar fent país, no? Malparlar els uns dels altres, reviere primitives controvèrsies i contribuir al foment dels tòpics més tronats. D'això deu tractar-se. Si no ho heu vist, ací en teniu un trosseç:

http://www.rtvv.es/val/elpoble-delcostat/Intro-poble-cos-tat_3_578372250.html.

La veritat és que quan els de la tele fan una cosa d'aquestes, mai no queda al gust de ningú: al dolçainer perquè li han retallat el floreig, al versador perquè li tapen el vers i al cuiner perquè li fan fer combinacions antinaturals... Una cosa ens va cridar molt l'atenció, sense desmerèixer l'exhibició de naturalitat per part de Natàlia: els benicarlandos ja no parlen benicarlando. Tots pronuncien les erres finals i ningú se'n recorda del nostre lo tan masculí...

Forada que foradaràs

En aquest poble això de fer forats al terra ja sembla que és intrínsec. Els que estan fent al mercat ja són bons i *majos* però, eixos, al cap i a la fi, són pecata minuta perquè són per a una illeta de contenidors i ja ens va bé amb un entorn del mercat tan desastrós com tenim, però els que estan fent al camí de la Mar i al Méndez Núñez ja són massa. Carrers nous, o quasi nous, amb pocs pegots per les rases anteriors i tornem a començar a foradar de punta a punta el carrer. ¿Que en aquest poble no hi ha ni un governant que tinga

lectura fàcil o de novel·listes que segueixen al peu de la lletra el patró realista del segle XIX, mentre sembla que li hem deixat el camp de la innovació als autors en castellà. *"Només cal donar una ullada al que sol ser premiat en els principals guardons literaris del país. Cada vegada s'instal·la la sensació –patològicament interioritzada pels propis jurats- que no pot guanyar-hi cap llibre que arrisque mínimament, que faça una aposta pura i dura per la literatura. Si a tot arreu el que impera com a llenguatge estrictament contemporani és la fusió entre assaig i novel·la, els gurús més poderosos de la nostra literatura no semblen haver-se'n adonat. Per això una figura com Enrique Vila-Matas, per exemple, només és pensable escrivint, a Catalunya, en castellà".* Aspire a haver encetat un debat, si més no.

En la part dedicada a Nova York ¿per què hi ha molta Nova York de la que apareix als llibres que has llegit i a les pel·lícules que has vist, i parles poc de la que tu vas viure?

Bé, no crec que parle poc de la Nova York que jo vaig viure. El que passa és que Nova York –la

Ciutat- és un condensat de tots els qui hi han passat. Cadasú hi ha afegit el seu gra de sorra (jo també). I em va semblar interessant aplegar al meu llibre els testimonis que més m'han colpit sobre la Ciutat, aquells que m'han ajudat a conformar la meua pròpia visió.

Els de la teua generació i els de la meua, que sóc déu anys major, ens hem format amb el cinema i la música americana, a la qual tenim mitificada, ¿com expliques que, en general, pertanyem a unes generacions tan antiamericanes?

És una curiosa paradoxa. Tots vivim immersos en el planeta americà però, políticament, en rebutgem les conseqüències. Jo no em sent especialment addicta a la política del Departament d'Estat, ni als excessos del policia global, que és com actuen els Estats Units al món. Però no crec que això tinga cap relació amb l'autèntica cultura americana. Seria com estar en contra del centralisme espanyolista i, en conseqüència, no voler llegir Garcia Lorca o Antonio Machado. Són coses diferents.

...I BRUTA ENCARA

Passejar per l'avinguda del Papa Luna –ara la *vox populi* l'ha rebatjada com a "passeig del colesterol"- té el seu encant...fins que arribes a l'altura del nou pont de la carretera de Peníscola, on ha sobreviscut l'espai anomenat –pel cartell indicador- "Zona húmeda del Barranquet". Humida sí, però poc, perquè la falta d'aigua és evident. El que sí és, és bruta, més bruta que humida. Si us atanseu a la barana del pont, ho comprovareu: ampolles i bosses de plàstic en quantitat, calaixos, sabates, pots de llauna de begudes, escombraries, botelles de vidre, rodes de bicicleta, dipòsits de fuel i altres productes tòxics... A més de la brutícia acumulada per les pluges, que cegen part de l'indret i dificulten la mobilitat als ànecs que hi (sobre)viven. Això a una banda...i a l'altra també.

El què més sorprén és el text del rètol que conté la frase següent: "Respecteu la natura i l'indret", que sembla no afectar a l'ajuntament de Benicarló. El consistori "popular" té, segurament, "butla" i no cal que respecte res, ni que ho netege una vegada a l'any més que siga. No cal. L'ajuntament benicarlando té altres coses que atendre molt més urgents, com haver "remodelat" la plaça de la Constitució per enèssima vegada, gràcies a la ineptitud dels seus predecessors –també "populars"- que varen gestionar les obres de manera maldestra i culpable, malbaratant els diners públics –com ara-. O un nou "camí" de les Corts Valencianes, amb trànsit descontrolat, sense papereres i ja quasi tan brut com l'indret del Barranquet.

Clar que demanar-los –als del PP- sensibilitat per la cultura, l'educació, la conservació del medi i el respecte als indrets emblemàtics, és molt demanar. I encara com estem en *buenas manos*...

Marc Antoni Adell

COM UNA BOMBA

Com una bomba ha caigut –en la caverna mediàtica- el comunicat de la banda terrorista, del fi de la violència etarra i no han tardat gens a reaccionar, amb l'artilleria pesada –la seua no la d'ETA-. I no han estat els únics: sectors polítics i econòmics influents, la conferència episcopal i singularitats "populars" –Mayor Oreja i Aguirre, entre altres- no han amagat la seua contrarietat, posant en un compromís a Rajoy, que havia rebut amb satisfacció la notícia, bé que amb un oportunista *"Hemos conseguido"* (?).

I clar, s'entén: s'han quedat sense "argument", per seguint atiant el foc de la discòrdia, la divisió, la por, les manifestacions en contra i la manipulació descarada i immoral del sentiments dels familiars de les víctimes...i sense "negoci" –el de les escortes-.

Decididament alguns –massa- manifesten sense rubor que, amb el terrorisme d'ETA, es trobaven ben "instal·lats" i n'obtenien bons "dividends".

Per prendre nota.

Marc Antoni Adell

EDITORIAL

Incivisme

No cal ficar més adjectius. És, simplement el que toca. Cal reconèixer que la xarxa de clavegueres de la nostra ciutat no és la millor del món... però tampoc la pitjor. Així, des de fa uns anys, s'ha portat a termini el canvi en la pavimentació de bastants carrers de la nostra ciutat amb el consegüent canvi, també, de la xarxa de sanejament.

Tot i això, certament, hi ha llocs del nostre nucli urbà que necessitarien, sense cap mena de dubte, un canvi urgent de la seua xarxa de clavegueres atès que està completament degradat. És per això que la iniciativa, portada a terme des de l'ajuntament, de radiografiar l'estat de tota la xarxa sanitària de la ciutat ens sembla molt correcta, ja no pel fet que ens dirà realment com està, que també, sinó perquè a més determinarà els punts negres on es detecta l'incivisme de la gent.

I és que ens pot resultar sorprenent que les bombes d'impulsió de l'avinguda Marqués de Benicarló es vegem aturades perquè algun energumen haja llençat

un contenidor de draps taponant-les. O com una roda de camió va anar a parar a aquesta xarxa. O, també, la gran quantitat de connexions il·legals que campen per la xarxa col·lapsant-la.

No podem estar més d'acord amb el regidor de Medi Ambient quan afirma que "les nostres canonades parlen de com som, de la nostra veritable personalitat" però, d'igual manera, no ens serveix l'excusa que a Benicarló no hi ha una ordenança que regule o castigue aquestes actituds incíviques perquè els ciutadans que actuen correctament patisquen, com diu ell "males olors o embossos en la seua xarxa particular".

I és que la seua funció, a banda d'intentar resoldre aquests problemes, que ho és, també és, si no els hi ha, ficar en marxa els mecanismes perquè els que provoquen aquestes problemàtiques siguen sancionats amb contundència.

De tota manera, encara que ara no hi haja una ordenança específica sobre la qüestió, segur que l'ajuntament té mecanismes per aplicar altre tipus d'ordenances "urbanístiques" o de "convivència", que si les hi ha, que, fins no estiga l'específica del ram en funcionament, sancionen aquests comportaments.

Segurament eixiríem tots beneficiats, l'ajuntament, perquè podria recaptar més, al mateix temps que ensenyaria que els comportaments incívics no tenen futur, i els ciutadans, que no patiríem les conseqüències de l'incivisme.

CARXOFA I PANISSOLA

Carxofa: parafresant Serrat, fa vint anys que tinc vint anys, que són els que ha fet enguany la Penya Setrill. Tot un luxe per la nostra ciutat tindre una associació tan dinàmica i emprenedora com aquesta. Des d'ací la nostra més sincera felicitació i esperem que compliu molts més. Enhorabona!

Panissola: per el responsable, o responsables, d'haver canviat, amb una enganxina, la quadribarrada que indicava en quina llengua està escrit el rètol del carrer sant Joaquim en referència a la casa del Marqués. Sembla que per alguns la quadribarrada és un signe de catalanisme i cal ficar un blau ben il·lustrós per identificar-nos. Damunt d'ignorants... xapusers.

COMUNICAT DE PREMSA

text BLOC

EL BLOC HA PRESENTAT UNA MOCIÓ UNITÀRIA EN 13 MUNICIPIS DE MÉS DE 5.000 HABITANTS PERQUÈ INSTEN A DIPUTACIÓ A NO EXCLoure'LS DEL PLA D'OBRES I SERVEIS DE LA CORPORACIÓ PROVINCIAL

El diputat provincial del BLOC Enric Nomdedéu recorda que la Llei de Règim Local obliga a la Diputació a elaborar els PPOIS i si alguna raó tenen les diputacions per existir és, "precisament ajudar als pobles de la província en les seues obres i serveis".

El regidor benicarlano, Ricardo Mascarell, així com els edils del BLOC dels 13 municipis de més de 5.000 habitants en què els nacionalistes tenen representació municipal, van presentar el dimecres de forma coordinada i simultània una moció fruit de l'elaboració conjunta de tots els edils nacionalistes amb l'objectiu que els seus respectius plens "insten la Diputació a modificar el projecte de PPOIS de la Diputació per a incloure partides també en els municipis de més de 5.000 habitants".

Els nacionalistes prenen esta decisió després de l'acord en solitari del PP en la Diputació de "deixar fora 29 municipis de més de 5.000 habitants del Pla d'Obres i Serveis de la Diputació i retallar en un 60% dels fons per a obres en els dits municipis".

Els nacionalistes denuncien en la moció que la Diputació només ha destinat el 2% dels seus pressupostos al Pla d'Obres i consideren que hi ha marge d'estalvi per a redirigir fons als municipis marginats pel PP. "Si algun sentit tenen les diputacions és la d'ajudar als municipis en les seues obres i

serveis", ha subratllat el portaveu del BLOC en la Diputació, Enric Nomdedéu. "El PP ha aprovat, tot i el rebuig del BLOC, un tisorada precisament en la partida més important de la Diputació, al passar de destinar 7,8 milions a obres en els pobles a només 3,1 milions", recalca Nomdedéu.

En la moció, que el BLOC remetrà als grups polítics dels municipis de més de 5.000 habitants en què no té representació que puguen aprovar-se, se sol·licita la inclusió de les 29 localitats excloses pel PP del PPOIS. Paral·lelament, per si el PP mantinguera la negativa de modificar els PPOIS, el BLOC insta a crear línies de finançament que compensen als municipis exclosos per la pèrdua de fons. "Creiem que tant els municipis governats pel BLOC -Betxi-, com els governats pel PP i el PSOE han de votar a favor d'una moció que el que busca és aconseguir fons per als seus projectes més importants. Considerem que la ciutadania no comprendria que el PP de municipis com Almassora, Benicàssim, l'Alcora, Castelló, Orpesa... votara en contra de reclamar els diners que els correspon", ha afirmat Nomdedéu.

Exposició temporal "Navegar cada dia".
Col·lecció Peiró Coronado.
Sala Peiró Coronado. Mucbe.
Organitza: Regidoria de Cultura.
Col·labora: IFF

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Consell de Redacció:
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural La Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

COL-LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana
Col·laboradors: PERE BAUSA, JOAN HERAS, XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH, RAMON PARIS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, J.M. SANABDON, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL SAMARUC
Administració, subscripcions
© COPISTERIA GRÉVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escript. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

